

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša. Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnistvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 26. februarja.

Po velicij težavah dobili so Francozi zopet novo ministerstvo. Mnogo truda je imel predsednik republike, da je dobil koga, ki je hotel prevzeti sestavo nove vlade in ki je bil tej nalogi tudi kos. Na Francoskem ni tako, kakor v Angliji, kjer se že natančno ve, kdo bode novi ministerski predsednik, če pade ministerstvo. Če vržejo liberalci ministerstvo, je v Angliji novi načelnik vlade vodja liberalne stranke, za kakeršnega sedaj velja Gladstone, če pa pade liberalna vlada, se pa Salisbury prikaže na površje. Angleška kraljica torej niti ne ve, kake težave imajo po nekaterih družih državah, predno dobe novih ministrov.

Ko je v Franciji palo Floquetovo ministerstvo ni nikdo niti sanjal, kdo prevzame dedščino njegovo. Seveda poreče kdo: novo ministerstvo naj se sestavi iz stranke, ki je vrgla prejšnjo vlado. A Floqueta ni vrgla nobena za vlado sposobna stranka. Večina, ki je strmoglavila vlado, je sestavljena iz tako različnih elementov, da ni misliti, da bi iz njih mogel kdo skupaj spraviti vlado. Proti reviziji ustave glasovali so rojalisti in imperijalisti, boulangovci in oportunisti in še nekaj drugih poslancev, o katerih se prav ne ve, h kateri stranki bi je prištevali. Ta večina je bila popolnem slučajna in bi ne obstala niti jeden dan, ko bi jej bilo prevzeti vladanje.

Predsednik republike pa tudi niti misliti ni mogel, da bi poklical na krmilo vlado, v katerej sredini bi sedeli monarhisti in boulangisti. S tem bi spodkopal sebi stališče in napravil konec republiki. Saj monarhisti in boulangisti neso glasovali proti reviziji ustave zaradi tega, da bi prišli na krmilo ali pa da preprečijo revizijo ustave, ker so se s sedanjem ustavo zadovoljni. Hoteli so le napraviti kako zmešnjavo, da bi se potem bolj približali smotru svojih želja. Dobro vedo, v kako zadrego spravijo republikane, če vržejo vlado, zaradi tega pa porabijo vsako priliko, da jo vržejo. Saj ni dolgo temu, ko so monarhisti sami izrekli, da treba premeniti ustavo da ne govorimo o Boulangerji, kateri je vsprejel v program svoj revizijo ustave.

Prisestavi nove vlade se vselej jasno pokažejo vse slabe strani republičanske stranke. Vidi se, kako jo je že razjel mejsobojni razpor, tako da res ne bode več sposobna za vladanje. Po časopisih se pri tacihih prilikah razkrivajo slabe strani raznih republičanskih voditeljev, katere vodi le sebičnost. Monarhistom mora srce veselja poskakovati, če se tako pred deželo kaže slabost republičanov. Naravno je, da skrbe, da se taki prizori jako pogostem ponavljajo.

Ko je Méline, predsednik zbornici si zamen prizadeval, da sestavi novo vlado, je to delo prevzel Tirard. Sestavil je ministerstvo iz oportunistov in radikalcev. Značaj ministerstvu dajo prvi, ker so vsi bolj nadarjeni člani nove vlade oportunisti, pristaši Ferry-jevi.

Polovica ministrov je oportunistična a ta polovica je močnejša, ker ima najvažnejše portfelje in so njeni zastopniki najnadarnejši. Posebno minister notranjih zadev Constans, vnanih zadev Spuller in minister financ Rouvier so znani oportunistični vodje, pa tudi nov naučni minister Fallieres in nov justični minister Thévenet sta oportunisti. Drugi ministri, ministerski predsednik Tirard sam, poljedelski minister Faye, minister javnih del Yves Guyot, vojni minister Freycinet in pomorski minister Jaurès so zmerni radikalci. Ker so pa razen Freycineta manj znane osebe, bodo malo uplivala na značaj ministerstva. Zaradi tega imajo oni prav, ki trdijo, da bode novo vlado vodil Ferryjev duh, a le ime bode imela Tirardovo.

Vprašanje je pa, kako dolgo, bode ostalo novo ministerstvo na krmilu. Prav dolgega življenja ne bode imelo, ker oportunisti neso priljubljeni na Francoskem zaradi svoje zveze z židovstvom in ker veljajo za prijatelje Nemčije. V oportunističnih krogih bila je dosedaj največja korupcija doma. Vsi močje, o katerih so se zadnja leta pripovedovale razne umazanosti, bili so oportunisti. Vsi Pariški listi prorokujejo novi vladi le kratko življenje. Če bode kmalu odložila zbornica zborovanje, bode se obdržala do jeseni, dokler bode trajala razstava, in bode vodilo nove volitve.

Mogoče je pa celo, da jej še tako dolgo dano ne bode. Kdo ve, če je še pred razhodom ne vrže zbornica. Radikalci ne bodo nič prav zadovoljni, da bi oportunist Constans vodil nove volitve. Utegnejo se združiti z monarhisti, da ga vržejo. Res da bi s tem le škodovali republičanski stvari, ker bi se zopet ponavljali jako žalostni prizori, ki se ponavljajo pri vsakej ministerske krizi na Francoskem. Težko je bilo sestaviti to ministerstvo, a drugo bilo bi že skoro nemogoče.

Republika je že obrabila skoro vse svoje talente. Kdor je že kdaj ministroval, zgubil je mnogo popularnosti, zato se mnogi politiki, kakor Clemenceau, branijo vsacega portfelja. Odkar je odstopil Mac Mahon je republika obrabila že 14 ministerstev in jednega predsednika republike. Izmej teh ministerstev je samo dvoje bilo tako srečno, da je vladalo celih 11 mesecev, vsa druga imela so krajše življenje.

Sedanja zbornica pokopala je srečno že 6 ministerstev. Uzroki ministerskim krizam so bili različni in večkrat jako neznatni. Omenimo naj le, da je sedanja zbornica pokopala jedno ministerstvo, ker je bilo proti reviziji ustave, in jedno, ker je bilo za revizijo. Kdo bi pri tacihih okolščinah še maral biti minister, če mu morda ni le za to, da dobi ministersko penzijo.

Ker v Franciji velja predpis, da ima vsak bivši finančni minister dva prosta sedeža v Pariški operi, se je izrazil nedavno nek šaljivec, da bode treba zidati v kratkem novo opero, ker v sedanjih kmalu ne bode nobenega sedeža za plačujoče občinstvo, ker bode kmalu komaj jedva dosti sedežev za bivše finančne ministre.

Neprestane premembe pa jako slabe državo in posebno škodujejo njeni vnani politiki. Radi bi Francozi sklenili zvezo z Rusijo, toda ne pomislijo, da pri tacihih odnošajih je vsaka zveza nemogoča. Ni se čuditi, če narod vedno manj mara za republiko in Boulanger dobiva vedno več pristašev. Če bode Boulanger podkopal republiko, to pač ne bode toliko zasluga njegova, kolikor krivda republičanov samih, ki so pokazali, da neso zmožni za vladanje.

LISTEK

Pretepin.

(Ruski spisal J. S. Turgenjev, preložil Iv. Gornik.)

I.

(Dalje.)

Dogodilo se je, da je Avdėj Ivanovič zjutraj prišel k Kisterju zapalit pipo in tiho sedel na stol. Lučkov se napram Kisterju ni sramoval svoje nevednosti, zaupal je — in ne zaman — njegovi nemški skromnosti.

— No kaj? začel je: — kaj si včeraj delal? Čital, ali ne, a?

— Da, čital ...

— In kaj takega si čital? povej, bratec, povej. Avdėj Ivanovič rabil je do konca zasmehljiv glas.

— Čital sem, dragec, „Idile“ Kleistove. Ah, kako lepo! Dovolj, da ti preložim nekoliko vrst ... In Kister prevajal je ognjevito, Lučkov pa je namhurivši čelo in stisnivši obrvi poslušal pazljivo ... — Da, da, trdil je zasmehljivo z neprijetnim usmevom — lepo ... jako lepo ... Zdi se mi, da sem to čital ... lepo.

— Povej mi, prosim te, pristavil je zategnjeno in kakor nehote: kakega mnenja si o Ljudevitu XIV.

In Kister je začel govoriti o Ljudevitu XIV. Lučkov pa je poslušal, mnogege povsem ni razumel, drugo razumel je krivo ... in konečno napravil je opomnjo ... Tiralo ga je na pot. „No ako sem zablodil?“ mislil si je. In v istini blodil je često, a Kister mu tega nikdar ni ostro očital: dobri mladeč veselil se je v duši, da se v tem človeku vzbuja ljubav do prosvete. Oj! Avdėj Ivanovič spraševal ni Kisterja iz ljubavi do prosvete, temveč tako! Bog vedi čemu! Morda se je hotel sam dejansveno prepričati, kako ima on, Lučkov; glavo, topo ali samo neobdelano? „Res sem jaz neumen“, govoril je samemu sebi večkrat z grenkim nasmehom in najedenkrat vzravnal se je ves, nesramno in drzko se oziral in zlobno smehljaj, ako je opazil, da je kateri njegovih tovarišev povesil pogled pred njegovim pogledom. „To-to, brat učeni, omikani ...“ šepetal je skozi zobe: „ali nečeš ... tega?“

Gospodje častniki neso dolgo razpravljali o nepričakovani družbi Kisterja z Lučkovim: bili so vajeni nenavadnostij pretepinovih.

„Zvezal se je vrag z mladeničem!“ govorili so ... Kister hvalil je povsod ognjevito svojega novega prijatelja: prepirali se neso z njim, ker so se bali Lučkova. Lučkov sam pa nikdar pri drugih ni omenil imena Kisterjevega, a z naudušenim pobočnikom nehal je znanstvo.

II.

Pomeščiki južne Rusije jako radi dajejo plese, vabijo na dom gg. častnike in omožujejo svoje hčere. Deset vrst od sela Kirilova živel je tak pomeščik, neki gospod Perekatov, gospodar štirih sto duš in precej velikega doma. Imel je osemnajstletno hčer Mašenko in ženo Nenilo Makarjevno. Gospod Perekatov služil je nekda pri konjiki, a radi ljubezni do vaškega življenja in iz lenobe šel je v pokoj in začel živeti tiho, kakor žive pomeščiki srednje vrste. Nenila Makarjevna izhajala je na ne popolnoma zakonit način od znatnega Moskovskega gospoda.

Pokrovitelj njen odgajal je svojo Neniluško, kakor pravijo, skrbno v svoji hiši, a oddal jo je iz rok precej naglo, po prvi snubitvi kot slabo blago. Nenila Makarjevna ni bila lepa; znatni gospod dal jej je vsega deset tisoč dote: priglasila se je za gospoda Perekatova. Gospodu Perekatovu zdelo se je jako zapeljivo ženiti se z gospodično omikano, učeno ... no, in konečno sorodno z znatnim činovnikom. Ta činovnik skazoval je tudi po poroki soprogoma svoje pokroviteljstvo, to je, sprejemal je od njiju v dar soljene prepelice in nagovarjal Perekatova „ti bratec“, in včasih tudi prosto „ti“. Nenila Makarjevna je [popolnoma] zavladala nad možem, gospodarila in ravnala je z vsem imetjem — po vsem, sicer umno, v vsakem slučaju mnogo

Iz državnega zbora.

Govor poslanca g. M. Vošnjaka.

(Dalje.)

Potem je pogoj, da se omeja delavnost takih družb na manjše okraje (županije, občine itd.) Načelo, katero stavlja v tem oziru Raiffeisen in deželni odbor nižnjavstrijski, je sicer pomenljivo in priznam, da so morebiti kraji, kjer bi popolno izvrševanje tega načela bilo jako uspešno. A poglejmo v druge kraje, v dežele južne. Znano mi je, da bi se tam večkrat v celi župniji, občini, da celo v celem okraju sodnijskem ne mogla dobiti osoba, katera bi prevzela osnovo in vodstvo posojilnic. (Istina! na desnici.) Na Nemškem tega morebiti ni. Priznavam da tudi v Nižnji Avstriji ne, a v južnih krajih uničila bi označena določba povsem omenjeno olajševanje. V predložitvi se tudi ne pove, kako naj izvršuje druga to prednost.

Delovanje posojilnic je dvojno, aktivno in pasivno; pasivno v tem, da si nabira sredkov denarnih, aktivno pak, da posojuje svojim družabnikom. Kako pak si predstavljate to delovanje zadruga v kraji bednem? Družabnikov je sto, vsi uboge reve. Kaj njim koristi, če si osnuje zadrugo, ko jim postava prepoveduje, da si pridobivajo razven občine svoje sredkov denarnih? Spominjam se, da navaja Raiffeisen neke v svoji knjigi razložek mej svojim in Schultze-Delitsch-evem sistemom. Schultze-Delitsch pravi: Društveniki naj si pomagajo sami. Snidejo se, zložijo glavnic, s katero se pomaga družabnikom, ki so v zadregi. No Raiffeisen pravi: To je prav lepo. A če pa društveniki nimajo denarjev? Kaj se naj potem zgodi? Potruditi se morajo, da dobe od kod denarjev. S tem proizvel je Raiffeisen poročstvo neomejeno nekim načelom.

V drugem oziru pravi Raiffeisen glede na to, da snuje Schultze-Delitsch svoje blaginice načelom velikih deležev: Če se določijo deleži veliki v zadrugah, ki naj pomagajo družabnikom in to v krajih bednih, je isto to, kakor če bi se pričakovalo od suhega drevesa sadu! Če se pa že hoče vsekako določiti, da mora biti delavnost omejena na določen okraj, tak bi se moglo to zgoditi k večjemu glede izposojevalcev, a zadruga sama smela bi si tudi izven kraja, ki ji je odločen v delovanje, pridobivati denarjev. Potem se pravi: Delež družabnikov more biti k večjemu 25 gld. Tudi omejenje se mi zdi po vsem nepotrebno. (Poslanec Wrabetz: Vsaj število ni omejeno.) Število res ni omejeno, ali čemu naj si jemljem 100 majhnih deležev, če si morem urediti zadrugo tako, da si osigurim z manjšim številom deležev isto glavnic? (Poslanec Wrabetz: To je res!)

Če se že vsekako hoče uvesti načelo majhnih deležev in če se noče zabraniti, da pristopajo i ubožniši ljudje zadrugi, naj se uredi načelo plače sukcesivne, naj se določi, da je delež svota 50 gld., katero pak mora plačati družabnik v mesečnih ali četrletnih obrokih.

Potem se pravi: Posojevati se ne sme na menico. Povem Vam, gospoda, da sem odločen nasprotnik menic glede ljudstva. Prepovedal sem zaradi tega tudi v društvih, ki so v zvezi slovenskih posojilnic, kateri jaz predsedujem, vsako porabo menic, če se posoja kmetstvu. Če se pa določi, da uživa zadruga le potem ona olajševanja, če nima

bolje od samega gospoda Perekatova. Ona ni preveč omejevala svojega soproga, a imela ga je v rokah, sama naročala mu je obleko in oblačila ga angleški, kakor je prilično pomeščiku. Na njeno povelje dal si je gospod Perekatov rasti na podbradku španjsko brado, da prikrije veliko bradavico, zrel malini podobno. Nenila Makarjevna pa je pripovedovala gostom, da njen mož svira flavto, in da si vsi flavtisti pod spodnjo ustnico puščajo lase, da laglje drže instrument. Gospod Perekatov hodil je zjutraj v visokem, čistem zavrtniku, počesan in umit. Sicer bil je on s svojo usodo popolnoma zadovoljen: kosil je vedno jako ukusno, delal je, kar je hotel, in spal, kolikor mogel. Nenila Makarjevna uvela je, kakor so govorili sosede, v svoji hiši „inostran red“, imela je malo ljudij najetih, oblačila jih čedno. Častihlepnost jo je mučila; hotela je postati vsaj ujezdna predstojnica, a dvorjani . . . skega ujezda, dasi so čutili v njej dovolj gospodarstva, volili vender neso njenega moža, temveč upokojenega premijer-majorja Burundjukova. Gospod Perekatov zdel se jim je že prekomeren velikomestnež.

(Dalje prih.)

menic v svoji listnici, zdi se mi krivično in nepotrebno. Društvo bode že samo preudarilo, kdaj naj pripušča menice. Nekoliko ima sicer poročilo prav, če se boji, da bi se ljudstvo po deželi ne lotilo po izgledu, ki bi ga dajala blaginica, meničevanja, to se pravi, da bi se nekako spodbujalo v sprejemanje menic v drugih slučajih, če tudi ne odobravam iz drugih ozirov trditve, da je menico zmirom nevarno orožje. Pač je menica to tistemu, ki jo ima v svojih rokah in jo hoče brezozirno uporabiti proti izdajniku menice. Pomisliti pak moramo, da ima menico društvo samo v rokah. Če bi ono hotelo delovati zlobno proti kacemu udu, stori to isto tako lahko s pismom dolžnim. Če mu pa ni namen, da uniči dolžnika, shrani menico v svojo listnico; vsaj ji ni treba uложiti koj tožbe menične. Potem je še druga važna določba v predložitvi vladni, to je določba različja mere obrestne za posojila in za uложbe. To različje ne sme biti po predložitvi vladni večje, ko 1½ odstotka. Gospoda, povem Vam, da je včasih jako težavno osnovati posojilnice.

One mogo včasih v prvih letih le s pičlim denarjem delovati, ter različje 1½% še ne zadostuje stroškom opravičnim, da niti stroškom za tiskovine.

Po mojem zadostilo bi jedva, da se določi različje dveh odstotkov. V teh 2 odstotkih bi pač ne smeli biti i kaki doneski v posebni zaklad rezervni.

(Konec prih.)

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani, 26. februarja.

Zakon o rudarskih bratovščinah se je v državnem zboru na predlog dr. Plenerja odstavil bil z dnevnega reda. Poslanec Plener je svoj predlog s tem utemeljeval, da poslanci še neso imeli časa dovolj proučiti to zadevo, ker se je dnevni red bil prehitro premenil. V resnici pa hočejo baje le levicarji lastnikom rudnikov in fužin dati priložnosti, da se izrečejo o tej zadevi. Vladna predloga najbrž prav ne ugaja nekaterim židovskim kapitalistom.

Ogerska opozicija še vedno ni nehala ruvati proti vojnemu zakonu. Ko je vsprejet zakon § 14., začela je agitacijo proti § 25. tega zakona. V nedeljo bili so v raznih provincijalnih mestih demonstracije. Te demonstracije pa najbrž Tiszi ne bodo dosti škodovale. Vladna večina je že tolika, da bode v zbornici poslancev gotovo vsprejet ves vojni zakon. Huda burja bode pa potem v gospodarski zbornici, a tudi tukaj bode Tisza zmagal, o tem ni dvojbe, če tudi morda le z neznatno večino.

Vnanje države.

Mej Srbijo in Bolgarijo vrše se pogajanja zastran sklepa trgovske pogodbe. Ta stvar je pa precej težavna, ker hoče Turčija delati ovire. Turki se sklicujejo, da po členu 1. Berolinske pogodbe Bolgari nemajo pravice sami sklepati trgovskih pogodb in je podpisovati. Bolgari pa trdijo, da imajo to pravico po členu 8. dotičnega dogovora. Turčija je pa malo pozno spomnila se na to svojo pravico. Ko se je sklepal mir v Bukureštu, se je že govorilo, da se ima skleniti taka pogodba in je Bolgarija celo obetala, da jo sklene v treh mesecih. Turški zastopnik je to tudi slišal, a ni nič ugovarjal.

Kakor piše „Praviteljstvenni Vjestnik“, se ni bati, da bi konflikt mej Ašinovom in francoskimi oblastmi kaj motil dobre odnose mej Rusijo in Francijo, ker ga je zakrivil sam Ašinov. Ko se je skliceval Ašinov, da vlada ruska obobrava postopanje njegovo, je ruska vlada naročila svojemu zastopniku v Kajiri, da naj razloži francoskemu zastopniku, da Ašinov laže. Francoska vlada se je poprej popolnem sporazumela z rusko, predno je dala svojim oblastvom povelje, da smejo rabiti orožje.

Zbornica rumunska je na predlog vojnega ministra izvolila odsek 21 članov, kateremu bode zaupno vlada razložila, katere kraje še misli utrditi in sploh kaj se hoče storiti za brambo dežele.

O novem ministerstvu francoskem kaj različno pišejo listi. Zadovoljna ni z njim nobena stranka, vender nekateri priporočajo, da bi je podpirali iz patriotizma posebno glede na bodočo razstavo. Sedaj bi vender morali utihniti politični prepiri, ker imajo tujci iz vsega sveta priti v Pariz, da si ogledajo napredke francoskega uma.

Pri parlamentarnem banketu, katerega je v soboto bil dal nemški kancelar, je bil pogovor o raznih političnih zadevah. Kancelar je v prijateljskem občevanju parlamentarcem razkladal, kake sitnosti mu napravljajo kolonijalna politika. Uradniki neso za take stvari zmorni. Večkrat mu kak konzul v kolonijah napravi več neprijetnostij, kakor kateri si bodi veleposlanik. Ker so brzojavne zveze slabe, o vsem, kar se godi, o pravem času ne zve, zato ne more za vsako malenkost biti odgovoren. Samojko vprašanje pa ne bode motilo dobrih odnosov z Ameriko in tudi bode on znal varovati nemške trgovske koristi. Potem je razkladal, koliko

je bolje, če monarh vodi politiko, kakor, če se poslednja ravna po narodnem mišljenju. V prvem slučaju storé se lahko koraki nazaj, v poslednjem slučaju pa to ni mogoče. Monarha ne zvrto glavi niti zgubljena bitka. Pri parlamentarnem vladanju pridejo na površje ljudje, ki imajo malo stvarnega znanja in trezne premišljenosti, da le imajo dar zgovornosti, taki ljudje pa neso posebno sposobni za vladanje. To je kancelar pojašnjeval na nekaterih dogodkih. Iz vseh teh razgovorov se je pa videlo, kako zopern je kancelarju parlamentarizem, ker on bi rad, da bi povsod le njegova veljala.

Dopisi.

Od beneške meje 24. svečana. [Izv. dop.]

V zadnji številki „Soče“ čital sem zanimiv dopis „Družba sv. Mohora in beneški Slovenci“ iz peresa mojega beneškega prijatelja, ki je pravo čudo naše dobe, da se je v sredi italijanskega morja ogrel za tužno in zasmehovano svojo mater Slavo ter se je s svojo neizmerno pridnostjo samouk naučil lepe naše književne slovenščine, no tudi hrvaško-srbski, češki in ruski. Zares; še se godé čudeži! — Tudi mi smo pod gornjim naslovom že mnogo pisali o tej zadevi in marsikaj zanimivega smo že povedali o naših istokrvnih beneških Slovencih, kateri blizu 36 tisoč čaka narodne smrti v italijanskem morju, ako nam Slovincem sploh ne pokaže prijaznejšega lica doslej vedno neprijazna nam politiška usoda.

Poudarjali smo že o svojem času, da so beneški Slovenci že po naravi ločeni od nas, kajti vsi živé na zapadni strani Julskih planin in ob vsej mejni črti dvigajo se teh planin najvišji grebeni. Zató pa je vse njih življenje navezano na furlansko nižino. Mi pa ravno zató ne moremo dosti uplivati na nje, zlasti pa zato, ker tudi nam še nedostaje mnogo mnogo prave narodne zavesti, da bi se spominjali svojih krvnih bratov, katere tlačí tuji jarem. Največja nesreča za beneške Slovence pa je to, da so bili politiški ločeni od nas ravno v onih dobah, ko smo se Slovenci začeli v ustavnej Avstriji narodno gibati in probujati, da oni torej neso mogli biti deležni teh narodnih bojov in pridobitev in da mi sploh ne moremo ničesa storiti za nje na politiškem polji.

Vender pa bi prav lahko storili nekaj več, kakor to v resnici storimo. Ali storijo vsi rodoljubi ob meji svojo narodno dolžnost? Ali se tako malo potrudijo, da bi prišli z razumniki na onej strani v dotiko, da bi jih spodbujali na delo ter jim pri takem narodnem delu pomagali? Zakaj se tako malo potrudijo, da bi nerabljive knjige in časnike pošiljali čez mejo? itd. Zares, mi smo prehladnokrvni, — ker nemamo še prave narodne zavesti in ne umemo, kaj nam nalaga narodna dolžnost. Rodoljubi ob meji! iščite dotike z razumniki in priprostim ljudstvom, govorite, poučujte, naudušujte in — žrtvujte!

Šole so vse izključno italijanske, kakor smo že nekda govorili. Mladina pa se v teh šolah — ne poitalijanči; v par letih razkadí se večina blažene laščine. Zato pa narod rad sega po slovenski knjigi, dasi je popolnoma ne razume, no razume jo še vedno bolje, kakor vsako knjigo italijansko. In ker mi ne moremo drugače prihiteti na pomoč tem svojim tužnim bratom, klical sem že o svojem času: Širimo mej tamošnje ljudstvo naše slovenske knjige in časnike, da rešimo vsaj jeden rod; za daljne rodove pa prepustimo skrb previdnosti božji. In to bodi naše narodno delo!

V ta namen poslali so mi iz Ljubljane že pred dobrim letom okolu 500 knjig, katere sem razdelil mej narod. (Darovatelj ne morem imenovati; Bog daj mnogo takih naslednikov, kajti narod na Beneškem jim bode od srcá hvaležen.) Tudi „Narodna Tiskarna“ darovala je blagovoljno lepo število knjig v ta blagi namen. Da bi darovalci videli, kako se hvaležni narod kar puli za slovenske knjige, kako prosi in se zahvaljuje, solze veselja in zadovoljnosti bi jim prirosile iz očesa in še bi po moči žrtvovali. Vedno in vedno me posamičniki prosijo, da bi jim poslal kako primerno knjigo. V dokaz naj podam čestitim čitateljem natančen prepis pisma, katerega sem prejel ta mesec od čisto priprostega mladeniča, da bodo videli, kako prosi in kako piše ta priprosti samouk slovenskega jezika. Pismo slove:

Častiti gospod!

Nikdar Vas še nisem videl, an tudi Vas ne poznam, a vender sem že dvoje vaših knjig čital, ki sem jih dobil pred lansko jesen od naše učitelice, an so mi bile močno povšeč. Tudi zdaj sem

prijel od nje, ki mi je tudi v veliko veselje. A za vse tuo moram hvalo viedeti vam Gospod Hvalo vam Slovenci, ki ste pričeli tako milodarno delo proti nam, ki se znajdemo v veliki revii do materinega jezika. Nam po vseh žilah tlačijo v nas to prisiljeno italijansčino, nie čuda, de od dne do dne bolj hira med nami slovenski jezik.

Vič mladeničev in diklic, ki so dobili od učitelice katero knjigo, bila jim je močno povšeč, an so Vam za tue hvaležni. Radi so ih čitali, an bi želeli pogosto še kake dobit, posebno radi bi imjeli slovenski časnik, da bi vsak dan slovenske novice čitali. Tako bi se gotovo bolj ohranjeval materini jezik mej nami, an bi vaš trud Slovenci ne bil zastonj.

Vam se poklonim an sem vedno zvest slovenski mladenič na Italijanskem.

V R. . . . 16. svečana 1889.

Alojs D ž.

Ali se ne stori človeku milo pri srci, ko prejme tako pismo? Pomagajmo, rojaki! Slovenske knjige in časnike — teh si želé! Zato pomagajmo!

Predno pa se s pesnikom Zamejskim s pozivom obrneva do slovenskega razumnistva, povem naj že danes, kakih knjig si posebno želimo:

1. Pripovedne knjige vsake vrste. Mi bomo že potem sodili, komu naj jih damo v roke. Ravno tako poučne knjige.

2. Slovenski duhovniki imajo po svojih knjižnicah mnogo starejših duhovskih knjig, zbirk raznih pridig, evangelij itd. — vse take knjige bi prav prišle beneškim duhovnikom, ki rabijo le laške avtorje ter prevajajo evangelij kar iz misala. Moremo si pač misliti, da se duhovniki tako ne ogrevajo za slovenščino ter govoré za silo le svoje narečje.

3. Katekizmi, sv. pisma za ljudske šole, ravno tako evangelij, začetnice, slovnice in vseh vrst šolska berila, — bi prav prišle prostemu narodu.

4. Molitveniki in razne knjige nabožnega obsega.

Zopet moramo poudarjati, da bi naša „Družba sv. Mohora“ lahko najlože mnogo koristila — tamšnjemu narodu, ki bi pa pozneje povrnil tako — posojilo. Nekaj sto knjig naj bi darovala v ta namen, — gotovo se bodo potem oglašali novi udje. Obrnili smo se v ta namen s posebno prošnjo do družbenega odbora in nadejamo se ugodne rešitve. Prosimo, lepó prosimo!

Kaj pa naši časniki? Ali bi naša upravnistva ne mogla darovati v ta namen po nekaj izvodov? Ali bi ne mogli misliti tudi na kak primeren manjši listič v podobi „Mira“? Da so tam na onej strani planin Nemci, že davno bi imeli od naše strani posebne liste, šolske družbe in Bog vé kaj še vse. Mi pa smo zadovoljni, če nas doma nihče ne moti in čeprav se nam ne godí ravno najbolje, igramo uloge srečnih oportunistov. Vse premalo skrbimo za svoje skrajne meje, posebno malo pomoči pa dobimo od tam, od kjer je največ pričakujemo. Ako meje neso zavarovane, tudi središče ni varno! To si zapomnimo dobro!

Storimo svojo dolžnost, da nam vest ne bo imela česa očitati! Rad bi slišal o tej stvari kak glas tudi od drugod. Oglasite se, rodoljubi: povejte, ali smemo pričakovati uspešne pomoči. Kdor noče govoriti v javnih glasilih, povedal naj bi v zasebnem pismu, katerega naj pošlje v uredništvo „Slovenskega Naroda“ pod pseudonimom. Rosiňský.

Domače stvari.

— (Enketa o delavskih zbornicah) imela je dve seji. V ponedeljek zvečer bode najbrž končana. Poročal Vam bodem, — tako se nam piše z Dunaja — pozneje obširneje o njej, za danes le toliko rečem, da pomilujem ubogo ljudstvo na Dunaji, ki živi pod tako neznosnim nasilstvom židovstva, da je komaj verjeti. Tudi vsa poročila po židovskih časnikih so tendenciozno zavita in večinoma gola laž. Kar sem si mislil, o tem, sem sedaj popolnoma prepričan, da je socijalno-demokratska stranka v zvezi z židovstvom in z liberalci in da cela stvar nema namena koristiti delavskemu stanu, pač pa pokazati, da imajo liberalci zaslonbo v delavskih krogih Dunajskih. Trdno prepričanje pa imam, da se bodo delavcem tudi oči odprle in da bodo izprevideli, da jednake tlake svojim najhujšim tlačiteljem še nikdar neso delali, kakor jo delajo sedaj.

— (V Novem Mestu) umrl je včeraj umirovljeni župnik, zlatomašnik g. J. Bačnik v 87. letu dobe svoje!

— (V Podgori na Koroškem) zmagali so Slovenci pri volitvah za občinski odbor in šolski svet.

— (Poročil) se je danes dne 26. februarja v Kranji gospod Matija Kokalj, c. kr. poštni oficijal z gospodično Franjo Šumi.

— (Slovensko učiteljsko društvo.) Nekaj časa sem priobčeval je „Slovenski Narod“ vsaki teden stereotipno vest, da se v sredo večer ob 8. uri vabi slovensko učiteljstvo k shodu, razgovoru in zabavi. Dozdaj ni še nihče poročal o tem, kaj se godi pri teh „jour fix“h. S prva minili so večeri v prijaznih pogovorih, zadevajočih utrditev sloge, ki je podlaga vsemu društvenemu življenju in razvoju. Posvetovanje o sredstvih, po katerih bi društvo oživelo in povzdignilo se, je stalno na programu in ko je odbor našel in najel primerno društveno sobo, ter se je zbralo nad 20 učiteljev in učiteljic, določil se je delokrog točnejše in volili so se odseki, ki so prevzeli razna opravila za literarno, muzikalno in zabavno delovanje. V prvi vrsti pa je učiteljsko društvo resno preudarjati začelo vprašanje o prvem ustanovnem shodu „Slovenske učiteljske zaveze“ v Ljubljani o Veliki noči. Ker čas že ni daleč, sklenilo se je, da se imajo pri vsakem shodu poročati in pretresovati točke o potrebnih pripravah, da se prva skupščina „zaveze“ vrši kar moč sijajno, dostojno in častno. V pošteve se je jemalo: število in sprejem gostov, kraj zborovanja, udeležba dostojanstva, o nastanjenju udeležencev, o predmetih konferencije, o ogledovanji znamenitosti v Ljubljani, osobito „Rudolfinuma“, o skupnem obedu, eventuelno o kakem koncertu. Razun tega stopila je tudi na površje ustanovitve učilske razstave, katero je že občni zbor „slov. uč. društva“ pred dvema letoma sprožil. Dela torej obilo in Bog daj, da bi se vse lepo rešilo na čast domači šoli in učiteljskemu stanu. Za jutri, sredo dne 27. t. m. osnuje veselilni odsek majhno besedo v društveni sobi z nastopnim vsporedom: 1. Nagovor predsednika. 2. Smetana-overtura iz „Prodane neveste“ čveteroročno za klavir. 3. Čveterospev moški. 4. Samospev za tenor s spremljanjem na klavirji iz Foersterjevega „Triglava“. 5. Golterman „Les adieux“, za gosli s spremljevanjem na klavirji. 6. Moški čveterospev. K tej zabavi so vabljeni društveniki in prijatelji učiteljstva. Začetek točno ob 8. uri.

— (Judovsko sleparstvo.) Znano je, kako sleparijo takozvani bankirji judovski posebno s prodajanjem srečk na obroke. Naši čitatelji so gotovo že dostikrat brali v časnikih mej naznanili: „Lehak zaslužek za vsacega po 5 do 10 gld. na dan.“ Kdor se oglasi na dotični naslov, poizve, da mu kaka judovska banka ponuja prodajo srečk na obroke (Ratenbriefe). Kako se pa vrši ta prodaja? Agent tako dolgo nadleguje človeka, včasih revnega delavca, posebno pa lahkoverne ženske, da mu izpuli 1 ali 2 gld. kot uplačilo na srečko. Nekaj dni pozneje dobi ulovljeni kupec od judovske tvrdeke pismo, da naj pošlje precej še jeden ali dva goldinarja, potem bode imel pravico do dobitka, ako ga zadene dotična številka. Da bi pa kupec kedaj dobil originalno srečko v last, o tem premeteni judje previdno molčé. Jedna teh tvrdk, ki zdaj po Kranjskem in morda tudi po Štajerskem lovi lahkoverne ljudi, je „Bankgeschäft Max Lustig“ v Budimpešti in v Belem gradu. Pretekli teden je hodil neki njen agent po Ljubljani in prodajal je ogerske srečke rudečega križa, ali pravo za pravo ne srečke, ampak le up na dobitke. Za vsako srečko je jemal po 1 gld. Bil je na primer pri revni perici ter jej obečal, da bode dobila pri prvem srečkanji 25.000 gld., pri drugem 15.000 gld. Izpulil jej je res teško prisluženi goldinar. Teden pozneje dobi ženska iz Budimpešte pismo, da mora takoj poslati še jeden goldinar, potem bode dobila „Bezugschein“ za jedno srečko, s katerim bode igrala na dobitke. Da bi kedaj dobila originalno srečko in po kolikih uplačilih, ni nikjer povedano. Najbrže nikoli. Ogerska srečka velja 5 gld. Kakšne oderuške obresti si torej zaračuna ta jud Max Lustig, ako pobira po 1 gld. za srečkanje! Naj vender ljudje ne bodo tako lahkoverni in naj se ne usedajo na limanice tem prefriganim judom in njihovim nadležnim agentom. Redarstvo pa opozarjamo, da bi zasledovalo in morda tudi prijelo take agente, ki gotovo brez privoljenja krošnjarijo s srečkami po hišah.

— (V občini Dole pri Idriji) so bili dne 19. t. m. izvoljeni: gosp. Janez Gruden iz Jeličenega vrha, županom, gosp. Kajetan pl. Pre-

merstein iz Jeličenega vrha in g. Luka Rejec iz Dolov, svetovalcema. Po volitvi pa je predlagal občinski odbornik in župnik Zavraški, gosp. Jakob Ferjančič, da bi se c. kr. okrajni glavar Logaški, blagorodni gosp. dr. Karol Rus imenoval častnim občanom, kar se je jednoglasno vsprejelo.

— (Iz Trsta) se brzojavlja: Preteklo nedeljo po noči, ali pa v ponedeljek zjutraj ulomili so tatje v menjarnico firme Bolaffio v Trgsteju. Tatje ulomili so iz veže v brivnico, v brivnici prebili zid in prodrli v menjarnico, kjer so siloma odprli železno blagajnico. Odnegli so 15.000, po drugem viru celo 40.000 gld.

— (Vabilo k veselici,) ki jo priredé Št. Peterski rodoljubi v četrtek 28. svečana t. l. v gostilni „Pri Reškem mestu“ g. A. Lavrenčiča na korist „Sokolskemu domu“ v Ljubljani. Vspored: 1. Pozdrav gostov. 2. F. Mayer: „Tičica gozdna“, čveterospev. 3. Fr. Gestrin: „Proslov“ o petindvajsetletnici „Sokola“, deklamuje gospica Franja Špiharjeva. 4. „Irene“, svirata na citre gg. Alojzij Lavrenčič in Viktor Zalaznik. 5. „Pesen“, moški zbor. 6. Ples. Začetek ob 8. uri zvečer. Ustopnina za gospode 1 gld. Dame so ustopnine proste. K prav obilni udeležbi vabi odbor.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Pariz 25. februarja. Reka Marne neprestano narašča, isto tako tudi Sekvana (Seine), ki že več desetletij ni bila tolika. Nižji kraji v Asnieres, Courbevoie, Auteuil in v okolici so pod vodo. Od manjših otokov v Sekvani vidijo se samo vrhovi dreves. Usoda Pariza odločila se bode v malih urah. Naraste li Sekvana še za jeden meter in 40 centimetrov, potem bodo preplavljeni Champs Elisées, najelegantnejši del mesta in seveda tudi zgradbe za svetovno razstavo.

Budimpešta 26. februarja. V zbornici poslancev predlagal je pri posvetovanji o 24. in 25. brambenega zakona paragrafu poslanec Gajari, naj se izdatneje ozira na madjarski jezik pri častniških izpitih jednoletnih prostovoljcev. Deželnobrambeni minister izjavil, da je pooblaščen vsprejeti ta predlog in navaja, kakor tudi za njim minister Csaky, mej odobravanjem poslancev precej znatne olajšave za jednoletne prostovoljce kakor v jezikovnem oziru, tako tudi v slučajih družega službenega leta.

Razne vesti.

* (Darežljivost.) Ravnateljstvo prve avstrijske hranilnice ukrenilo je občenemu zboru predlagati, da se iz dobička 1888. l. dovoli 60.000 gld. za dobrodelne namene in da se od te vsote takoj izplača 46.250 gld.

* (Električna razsvetljava.) Mestni zbor v Parizu sklenil je po vseh večjih ulicah francoske stolnice uvesti električno razsvetljavo. Prihodnji mesec prične se dotično delo in upati je, da bode Pariz še koncem letošnjega leta električno razsvetljen. — Isto tako ukrenil je mestni zastop v Sofiji napraviti električno razsvetljavo po mestnih ulicah in v 10 ministerskih hišah, v kojih se nahaja po 20 sob. Ponudbe za novo razsvetljavo vsprejema do dne 13. aprila t. l. mestni zastop v Sofiji.

* (Samoumor vseučilišnega profesorja.) V Pragi ustrelil se je dne 23. t. m. ob polu treh popoldne vseučilišni profesor zdravilstva dr. Izidor Soyka v svojem stanovanji v Gospodskih ulicah. Nesrečni profesor, kateri je prekoračil jedva dōbo 38 let, bil je samec in kljub svoji mladosti v učenjaških krogih jako čislana oseba. Poslal je mej svet že obilo spisov znanstvene vsebine in imel prvo besedo tudi v mestnem zdravstvenem sovetu češke stolnice. Na mizi samomorilčevi našli so list, v katerem tudi izven avstrijskih mej poznati učenjak izjavlja, da ide za bratom (ki je umrl v blaznici) in da je bolje umreti, nego živeti v blaznosti. Huda živčna bolezen (nervoziteta), zaradi katere je že lansko leto moral dr. Soyka ustaviti predavanja na nemškem vseučilišči, spravila je diko zdravilstva v najlepši dōbi iz sveta.

* (Dvojno usmrtenje.) Iz Vratislave se 23. t. m. javlja: Danes usmrtil je rabelj Krauta z mečem mizarja Kralja, ki je lansko leto julija meseca umoril nekega zaupnega moža. Pred usmrtenjem vršil se je v celici še jako, jako tužen prizor, ko je jetniški duhovnik poročal obsojenca z njegovo prejšnjo ljubimko. Od poroke — pod rabeljev meč, je pač redek, a tem žalostnejši korak. — V 23. dan t. m. končal je tudi roparski morilec Dauth, kakor se poroča iz Hamburga, pod giljotino svoje hudobno življenje, ker je meseca decembra m. l. umoril spediterja Huelberga, ga oropal ter mrtvo truplo hotel v kovčegu poslati v Ameriko.

* (Primankljaj.) V blagajnici nekega urada v Boloniji zasledili so primankljaj 260.000 lir. Vsled tega moral je nek visok uradnik ostaviti svojo mastno službo.

Siguren zdravilen uspeh. Vsem, kateri trpé vsled zapretja ali slabega prebavljenja, napenjanja, tiščanja v prsih, glavobolja, pomanjkanja slastij do jedij in drugih slabostij, pomaga gotovo pristni „Moll-ov Seidlitz-prašek“. Škatljica 1 gld. Vsak dan ga razpošilja po poštne povzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 7 (55-2)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Loterijske srečke 23. februarja.

V Trstu:	34,	85,	58,	90,	43.
V Linci:	81,	13,	37,	40,	76.

Tuji:

25. februarja.

Pri Slonu: Molline iz Tržica. — Klang z Dunaja. — Raspert iz Novega Mesta. — Fröhlich z Dunaja. — Pri Malič: Schulz, Strauss, Klein z Dunaja. — Fritz iz Trsta. — Herman, Liliek z Dunaja. — Winternitz iz Trsta. — Pri južnem kolodvoru: Berger iz Trbiža. — Janša iz Begunj. — Pri bavarskem dvoru: Jurmaa iz Pulja.

Umrli so v Ljubljani:

23. februarja: Jožef Kosec, ključar, 28 let, obesil se je na Gradu za lončarsko stezo.
24. februarja: Flora Fortuna, kovačeva hči, 4 mes. Reber št. 9, za osabljenjem.
25. februarja: Albin Cerar, natakarjev sin, 3 leta, Kolodvorske ulice št. 29, za vodenico v glavi. — Avgust Rajgl, konduktarjev sin, 2½ let, Dunajska cesta št. 8, za davico.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem-peratura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
25. febr.	7. zjutraj	733.4 mm.	—15.4° C	sl. vzh.	jas.	
	2. popol.	731.8 mm.	— 2.6° C	sl. svz.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	731.4 mm.	— 7.0° C	sl. szh.	obl.	

Srednja temperatura —8.3°, za 8.9° pod normalom.

Dunajska borza

dné 26 februarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 83.75	gld. 83.70
Srebrna renta	84.05	84.15
Zlata renta	111.35	111.45
5% marčna renta	99.25	99.45
Akcije narodne banke	885.—	885.—
Kreditne akcije	314.50	313.90
London	121.20	121.15
Srebro	—	—
Napol.	9.57½	9.57½
C. kr. cekini	5.68	5.68
Nemške marke	59.15	59.15
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	139 gld. — kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	182
Ogerska zlata renta 4%	102	20
Ogerska papirna renta 5%	94	50
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	75
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	123
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi	122	—
Kreditne srečke	100 gld.	185
Rudolfove srečke	10	22
Akcije anglo-avstr. banke	120	132
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	236	50

Št. 1416.

Razglas.

C. kr. okrajno sodišče v Krškem naznanja, da se bode velika zaloga

dobrega starega in novega vina,

vsega skupaj 332 veder,

spadajočega v zapuščino dne 20. januarja 1889. l. umrle Petrinje Vizgoršek iz Studenca, z vinsko posodo vred,

dne 1. marca 1889. l.

in ako bo treba še prihodnji dan točno ob 8. uri pričenshi na Studencu prodajala javnim dražbenim potom proti gotovemu plačilu.

C. kr. okrajno sodišče Krško dne 15. februarja 1889.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dragotin Hribar.

Podpisana naznanja v svojem in v imenu vseh sorodnikov žalostno vest, da je njen soprog, oziroma oče in brat, gospod

FRAN KLEMENEC

strojevodja c. kr. priv. predilnice v Ljubljani,

danes popoldne ob 5. uri, previden s tolažili svete vere, v 32. letu svoje starosti, mirno v Gospodu zaspal.

Pogreb prerano umrlega bode v sredo dne 27. t. m. ob 4. uri popoldne iz hiše sv. Petra cesta št. 75.

Dražega ranjega priporočamo vsem v po-božen spomin.

V Ljubljani, dne 25. svečana 1889.

(152) Ana Klemenec.

Posebna naznanila se ne bodo razpošiljala.

Št. 834

(129-3)

Stavbinski risar

z dovršenimi tehniškimi šolami ali pa z bil vršeno obrtno šolo, kateri je pa potem do-dalje časa v praktični službi, vsprejme se pri deželnem odboru v Ljubljani za čas zidanja deželnega gledišča v službo z mesečno plačo 75 gld. in proti povračilu stroškov za pot v Ljubljano in proti trimesečni odpovedbi. — Prošnje za to mesto z dokazili o dovršenih studijah, o dosedanjem službovanji in o zmožnosti slovenskega ali katerega družega sorod-nega jezika in z dostavkom časa, kedar za-more kdo to službo nastopiti, naj se pošljejo

do 10. marcija 1889. l.

deželnemu odboru v Ljubljani.

Ne zameniti z Radgonsko.

Radenska kislá voda in kopališče.

Radenci na slov. Štajerskem ob vznožji Slovenskih goríc.

Kot zdravilna voda. Radenska kislá voda ima med vsemi evropskimi kislecí največ **natrona** in **litija**. Posebna njena lastnost je, da pomaga pri vseh boleznih, koje dobi človek vsled prevelike kisline v svoji vodi, kakor pri hudici, pri kamnu v želodcu, mehurji in ledicah, ter je neprecenljivo zdravilo pri zlati žili, pri boleznih v mehurji, pri zastiljenjih, kadar se napravlja kislina v želodcu in črevesu, pri vredu, katarjih in živčnih boleznih.

Kot namizna voda. Vsled obilne ogljene kisline in oglenokislega natrona, prijetnega okusa in močnega penjenja je radenska kislá voda najbolj priljubljena poživiljajoča pijača. Pomešana s kislim vinom ali s sadnim sokom in sladkorjem je močno šumeča, žejo gaseča pijača, koje imenujejo mineralni šampanjec.

Obvarovalno zdravilo. Jako razširjena je in mnogo se rabi radenska kislá voda kot varstvo in zdravilo zoper davico, škrlatice, mrzlico in kolero.

Kopeli in stanovanja. Kopeli se prirejujejo iz železnate in kislé vode z raznovrstno gor-koto. Skušnja učí, da pomagajo posebno zoper: hudico, trganje po udih, ženske bolezni, pomanjkanje krvi, bledico, histerijo in neplodovitost. (Cena kopeli 35 kr., cena za eno sobo 30 kr. do 1 gld.)

Ogljeno-kisli litij kot zdravilo. Liter radenske kislé vode ima v sebi 0.06 gr. dva-kratno ogljeno-kislega litija, to je množina, ki se težko prekorači pri enkratnem zavžitku. Kolike vrednosti je ta jako močan lužnik kot zdravilo, dokazujejo Garrodovi poskusi, ki so se vsestranski potrdili. Položil je koščke kosti in hrustancev od protinastih bol-nikov v enako močne tekočine kalija, natrona in litija. Prvi dve niste skoraj nič vplivali, slednja pa tako odločno, da so bile protinastih snovi navzete kosti v kratkem proste vse nesnage. To ga je napotilo, da je začel poskušati z litijem pri protinastih bolnikih, kojih scavníške prevlake so postajale vedno manjše ter konečno popolnoma prenehale. Vspehi, koje so dosegli pri enacih razmerah tudi drugi zdravniki.

Cenike razpošilja zastoj in franko kopališče radenske slatine na Štajerskem.

V zalogi imata kisló vodo Ferdinand Plautz in Mihael Kastner v Ljubljani.

Malo posestvo

ne daleč od Celja (hiša, vrt in 3 orala zemljišče), za penzioniste, vrtnarje ali tudi za kako šolo pripravno, proda se za 4700 gld. — Kaj več pove lastnik, št. 15 v Babni pri Celju. (151-1)

Sadna drevesa!

V. VERŠEC

I. južnoštajerska vrtarija za rože in sadno drevje na Bizeljskem pri Brežicah (Rann)

priporoča svojo veliko zalogo

lepih močnih dreves, najboljši sad za trgovino, kakor tudi najlepših rož in mnogovrstnih cepičev i. t. d.

ceneje, kakor kjer si bode drugod. — Cenike pošilja franko. 148-1

Prodaja

domače perutnine.

Z mlekom pitane štajerske kapune K gld.	1.10
" " " " " "	1.—
" " " " " "	1.—
" " " " " "	— .80
" " " " " "	— .95
Nadalje perje od kapunov brez peruti	— .20
Velike gozdne jerebe . . . komad po	— .90
Škarjevce " "	1.40

razpošilja proti povzetju (99-7)

Josip Robitsch v Mariboru.

DAV. POVERAJ, civilni in vojaški krojač.

Edor

Želi kupiti dobro obleko, bodisi katerega koli stanu, duhovskega, civilskega ali vojaškega, naj se obrne do podpisanca, ki ima bogato zalogo vsakovrstnega sukna iz najprvih tovarn in veliko zalogo

narejene obleke.

Davorin Poveraj v Gorici, na Travniku, nasproti vojašnici.

Naročbe se hitro in lično izvršujejo po najnovešem kroju za vsak stan in po poštenih cení. Uzorci se pošiljajo na zahtevanje na ogled.

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.